

народняцитѣ, начело съ доскорошния м-ръ на Външнитѣ работи, Буровъ. Но за тази дейност на учителскитѣ съюзи ние ще имаме случай по-нататъкъ да се спремъ по-подробно, а сега тукъ трѣбва да подчертаемъ, че въ навечерието на 9 юний 1923 година Организацията на учител. и служ. по Нар. просвѣта, въ контактъ съ по-голѣмата частъ отъ административния пролетариатъ и работническото отъ частното производство, единствени отстояваха противъ вилиѣщата дружбашка реакция, интереситѣ не само на учителската професия, но и на цѣлокупния административенъ пролетариатъ. Борбата на „черния блокъ“ и жълтитѣ 19 професионални съюзи противъ властѣта на Земледѣлския Съюзъ и противъ революционното работническо движение, ръководено отъ Комунистическата партия, отъ една страна, и борбата на надигащото се като морска вълна работническо революционно движение противъ властѣта на дружбашитѣ и цѣлокупната буржуазия, отъ друга, бѣха достигнали до своята кулминационна точка, политическото напѣжение бѣ неудържимо повече; осѣзателно се чувствуваше и отъ двѣтѣ страни, че сблъсъктъ е неминуемъ и че непредотвратимата политическа буря приближава. На 9 юний 1923 год., презъ нощѣта, тя се разрази. Реакцията наддѣля, възтържествува, не че бѣ нѣкаква непреодолима сила, а просто поради дефектитѣ и пороцитѣ, които Комунистическата партия (тѣсни социалисти) бѣ наследила отъ II Социалистически Интернационалъ и не бѣ се отърсила отъ тѣхъ, и следъ като си бѣ промѣнила фирмата. Заедно съ реакцията възтържествуваха и всички професионални организации отъ така нареченитѣ „19-тѣ професионални съюзи“, въ това число и БУС, и КУС. Бившиятъ редакторъ на в. „Съзнание“ и секретаръ на БУС — Димо Казасовъ, стана министъръ на Желѣзницитѣ и пристанищата; членътъ на Класния Учител. Съюзъ, Ал. Радославовъ, препоръченъ отъ своя съюзъ, стана главенъ секретаръ на министѣра на Народната просвѣта, а председателя на БУС — Д. Негенцовъ, биде поканенъ отъ новото правителство за началникъ на основното образование, но, по понятни съображения, не прие така галантно предложението му високъ постъ, за да остане въ послѣдствие за дълго време нѣщо като ексъ-министъръ на Народната просвѣта и отъ този си постъ да реди не само учебното дѣло въ страната, не само да „ходатайствува“ и „урежда“ положението на уволненитѣ хиляди учители, членове на Учителската организация, но и да стабилизира разклатенитѣ до голѣма степенъ основи на съюзната сграда. БУС, въ лицето на своя управителенъ комитетъ, не само формално, но и фактически пое и пригърна съ двѣтѣ си ръце дѣлото на новото „революционно правителство“, зачието тържество и словомъ и дѣломъ, и духовно и материално работѣше още преди тази дата, въпреки прословутия и напълно компрометиранъ по всички линии съюзеи политически неутралитетъ. Или, нека се изразимъ съ думитѣ на почетния председателъ на БУС, Г. Пенчевъ — *„БУС даде на новата властъ пълното си съдействие тъй, както не го е давалъ на никое друго правителство“*, следователно, за днешното непоносимо материално трудово и правово положение на учителството, наредъ съ доскоро управляващия Демократически Сговоръ, еднакво е отговорна и съюзната управа, която, за да подкрепи дѣлото на общо-